

Mă numesc Harriet Manners și sunt model.
Știu că sunt model fiindcă:

1. E luni dimineată și port un tutu auriu, o jachetă aurie, pantofi de balet aurii și cercei aurii. Fața îmi e vopsită cu auriu, iar o bucată lungă de sârmă aurie mi-a fost înfășurată pe cap. Nu așa mă îmbrac eu de obicei luna.
2. Am o gardă de corp. Cerceii au costat atât de mult, încât n-am voie să mă duc la toaletă fără ca un zdrahon să-mi inspecteze ulterior lobii urechilor, ca să se asigure că n-am tras apa după ei din greșeală.
3. În ultimele două ore nu am avut voie să zâmbesc.
4. De fiecare dată când iau o gură din gogoasă ca să îmi păstrez forțele, toată lumea trage zgomotos aer în piept, de parcă tocmai m-aș fi aplecat să ling podeaua.

5. O cameră imensă e îndreptată spre fața mea, iar omul din spatele ei tot zice „Hei, modelu’!” și pocnește din degete spre mine.

Mai sunt și alte indicii – țin buzele ușor țuguiate și fac gesturi scurte de robot la fiecare câteva secunde –, dar astea nu demonstrează neapărat ceva. Exact așa dansează și tata când apare la televizor o reclamă la mașini.

Oricum, motivul clar pentru care știu că sunt model este:

6. Am devenit o ființă plină de grație, eleganță și stil.

De fapt, s-ar putea spune că am crescut vizibil de când nu ne-am mai văzut.

M-am dezvoltat. Am *înflorit*.

Nu literalmente. Port exact aceeași mărime și am aceeași formă ca acum șase luni și ca în cele șase luni de dinainte. Cât privește rotunjimile feminine, pubertatea nu s-a sfiit să ne lase ultimele pe mine și pe căpitanul echipei de netball¹ de la școală.

Nu, vorbesc în termeni metaforici. Pur și simplu m-am trezit într-o zi și BUM: moda și cu mine eram pe aceeași lungime de undă. Cooperăm, ne ajutăm reciproc. Exact precum crocodilul și micuța pasăre, care se cațără în gura lui ca să-i culeagă bucățelele

¹ Joc de echipă similar cu baschetul, jucat mai ales de femei (*n. red.*).

de carne dintre dinți. Doar că, desigur, într-un mod mult mai strălucitor și mai puțin neigienic.

Voi fi extrem de sinceră cu tine: m-am schimbat. Tocilara a dispărut, iar în locul ei e cineva strălucitor. Popular. Cool.

O Harriet Manners nouă-nouță.

2

Așa. Partea cea mai tare din a fi în totală *sinergie* cu lumea modei e că ședințele foto merg lin și toată lumea se concentrează.

— În regulă, zice Aiden, fotograful, la ce ne gândim, modelule?

(Vezi ce vreau să spun? La ce *ne* gândim: moda și cu mine avem, pur și simplu, același creier.)

— Ne gândim la misterios, îi spun. Ne gândim la enigmatic. Ne gândim la impenetrabil.

— Și de ce ne gândim la asta?

— Fiindcă așa scrie pe cutia de la parfum.

— Exact. Mă gândesc la Garbo și Grable, Hepburn și Hayworth, Bacall și Bardot, dar cel mai bine ar putea fi să te gândești la paginile de bârfe dintr-un tabloid și să faci exact pe dos.

— Am priceput, zic, schimbându-mi ușor poziția pe podea și mișcându-mi piciorul astfel încât talpa să fie orientată spre mine.

Apoi mă aplec spre el plină de grație. *Misterios*. Apuc colțul jachetei și îl ridic ușor, ca pe o aripă de fluture, cu privirea îndreptată spre podea. *Enigmatic*. În sfârșit, îmi arcuiesc spatele și întind un braț, astfel încât să-mi pot privi încheietura cotului. *Impenetrabil*.

— Gata.

Aiden se uită peste aparatul foto.

— Modelule, Yuka Ito avea dreptate. Ai niște posturi foarte bizare, dar funcționează. Foarte îndrăzneț. Foarte la modă.

Ce ți-am spus eu? Eu și moda: intru și ies din gura ei și nici măcar nu mai *încearcă* să mă mănânce.

— Acum îndreaptă-ți cotul în cealaltă direcție.

Fotograful se așază pe vine, ajustează obiectivul aparatului foto și apoi ridică iar privirea.

— Spre aparat.

Pisici.

— Știi tu, îi zic fără să mă mișc, „enigmatic”, „misterios”, „impenetrabil” sunt cuvine tautologice. Yuka ar fi economisit o grămadă de spațiu pe cutie dacă alegea doar unul.

— Mișcă-ți totuși brațul.

— Hmm, a luat în considerare „traversant”? Vine de la vântul de travers care îi lovește pe marinari din toate direcțiile. Se potrivește destul de bine pentru un parfum, nu?

Aiden se ciupește de puntea nasului.

— Așa. Ce-ar fi să-mi arăți talpa pantofului? Ar trebui să includem talpa contrastantă în poză.

Îmi dreg vocea în timp ce mintea începe să-mi zboare.

— Păi... ce facem cu Arabia Saudită, China și Thailanda? În cultura lor, e nepolitic să-ți arăți tălpile.

Privesc în jur cuprinsă de o panică oarbă.

— Doar nu vrem să riscăm să-i alienăm, nu?

Fac un gest amplu și convingător din mână.

În acel moment, ceva de pe mâneca mea îi atrage atenția lui Aiden.

O, nu. Nu, nu, nu.

— Ce-i aia? zice, ridicându-se și venind către locul din care eu mă chinui să mă ridic, dar picioarele mi se încurcă în fusta enormă de balerină.

Fotograful mă prinde de braț și dezlipește de pe partea interioară a cotului jachetei un autocolant auriu minuscul.

— Ce-i *asta*?

— Hmm? zic, înghițind în gol și străduindu-mă să fac cei mai mari ochi anatomic posibil.

Aiden cercetează autocolantul.

— $F = m \times a$? descifrează el.

Apoi îmi mai scoate alte trei din căptușeala jachetei.

— $U = I \times R$? $E_c = \frac{1}{2} \times m \times v^2$? $G = m \times g$?

Până să apuc să fac vreo mișcare, îmi scoate pantoful din picior, îl întoarce cu talpa în sus și dezlipește un alt autocolant de pe toc. Apoi mai scoate unul de la cot și patru din pliurile plasei tutu-ului.

Se uită la autocolante clipind de câteva ori, în timp ce eu țintuiesc podeaua și mă chinui să par cât mai mică.

— Harriet – spune lent, nevenindu-i să creadă –, Harriet Manners, înveți la matematică în timpul

ședinței mele foto?

Clatin din cap și privesc aerul din spatele urechii stângi a fotografului.

Știi faza cu crocodilul și pasărea? Cred că unul dintre noi e pe cale să fie mâncat.

— Nu, îi răspund cu o voce pierită.

Fiindcă a) e vorba de fizică și b) făceam asta de la bun început.

3

OK, se poate să fi denaturat puțin adevărul.

Sau – cum să zic – mult de tot.

Nu m-am schimbat. De fapt, sunt și mai tocilară decât înainte, fiindcă:

- a) materia cenușie din creierul meu încă formează noi conexiuni în fiecare zi;
- b) știu chiar mai multe lucruri decât înainte;
- c) tocmai se apropie sfârșitul perioadei de examene, ceea ce înseamnă că toate capacitățile mele cognitive pe termen scurt funcționează la turaj maximă.

De asemenea, nu-s nici grațioasă, elegantă sau stilată, dar cred că deja te-ai prins.

— Incredibil, murmură Aiden, frunzărind imaginile digitale în timp ce eu mă strecur după o draperie din spatele camerei, ca să mă schimb în uniforma școlară.

— Îmi pare foarte rău, domnule Thomas, strig eu. Pe cuvânt că n-am vrut să arăt vreo lipsă de respect față de dumneavoastră și croco... adică industria modei. Pozele au ieșit bine?

— Nu asta-i ideea. Tu știi câte modele au vrut jobul ăsta?

Bănuiesc. Ultima oară când am fost la Infinity Models, două dintre ele m-au încuiat într-un dulap ca să nu ajung la un casting foarte important. N-am ieșit de acolo până n-a venit femeia de serviciu să-mi dea drumul.

— Îmi pare rău, doar că azi e ultimul examen de finalul clasei a IX-a, încerc să explic în timp ce mă dezbrac cu greu de fusta masivă și dau un cot dureros de perete. La ora 14, sistemul de învățământ britanic va decide dacă am vreo șansă să devin un fizician de top. De ziua de azi depinde tot viitorul meu.

Îmi pun puloverul de școală, care imediat se încurcă în sârma aurie pe care încă o am în jurul capului. Nimeni nu zice nimic în timp ce țopăi înăuntru și în afara „vestiarului”, cu puloverul pe față și brațele fâlfâindu-mi în aer ca niște urechi de iepure nebun.

— Hmm, aprobă Aiden încă derulând imaginile. Clar ești un geniu merit să ia Premiul Nobel.

— Fizica de la acest examen nu are treabă cu capacitatea *propriu-zisă* de a te orienta în spațiu, pufnesc eu, trăgându-mă orbește de cap și, în același timp, lovindu-mă cu genunchiul de perete. Aici e vorba de capacitatea *conceptuală* de înțelegere a spațiului. Două lucruri total diferite.

Noroc de asta, fiindcă sârma de pe capul meu pare acum să se agațe de tot ce se află pe o rază de doi metri. Am în ghiozdan un Plan Despre Cum Să

Ajung la Timp la Școală, dar nicăieri nu scrie Eliberează-te De Un Inel De Prins Perdeaua.

— E în regulă, Harriet, zic, învârtindu-mă neajutorată în cercuri mici. Mai ai o oră și unsprezece minute ca să ajungi la școală cu trenul. Sau o oră și șaisprezece minute, cu taxiul. Ai timp berechet.

— Ăăă... știi că ceasul de pe peretele din spate e în urmă, nu?

Mă opresc brusc din învârtit.

O, Doamne! O, DOAMNE! *Știam* eu că există un motiv pentru care ne-au pus să învățăm despre karma la orele de educație religioasă.

— *Nu*, chițai, smulgându-mi sârma cu prețul multor fire de păr, al unei zgârieturi pe obraz, al unui inel de perdea și al unei jumătăți din uniformă. *Cât* de în urmă?

— O oră, zice Aiden.

Și – cât ai bate din palme – atât Planul meu Despre Cum Să Ajung La Timp La Școală, cât și planurile mele de viață se duc direct pe apa sâmbetei.